

ÎNCHEIERE

13 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de
Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Eugeniu Bujoreanu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a ÎM „Incaso” SRL către Eduard Cupcic cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 12 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Eduard Cupcic și casată hotărârea din 03 mai 2018 a Judecătoria Chișinău, sediul Centru, prin care a fost admisă cererea de chemare în judecată,

c o n s t a t ă :

La 09 iulie 2016, ÎM „Incaso” SRL a depus cerere de chemare în judecată către Eduard Cupcic cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 28 iunie 2011, între ÎCS „Iute Credit” SRL, în calitate de împrumutător și Cupcic Eduard, în calitate de împrumutat, a fost încheiat contractul de împrumut nr. 305158.

Pentru nerespectarea graficului de rambursare a împrumutului, împrumutatul s-a angajat să plătească, pe lângă valoarea împrumutului, taxa aferentă contractului de împrumut, dobânda și penalitatea contractuală, care se raportează duratei de întârziere.

ÎCS „Iute Credit” SRL și-a onorat obligațiunea sa, transferând pârâtului împrumutul acordat. La rândul său, pârâtul nu și-a onorat obligațiunile contractuale asumate, fiind înștiințat despre faptul nerespectării clauzelor contractuale, prin intermediul notificărilor expediate. De asemenea, în adresa pârâtului a fost expediată reclamația, prin care a fost informat repetat despre nerespectarea clauzelor contractuale și rezilierea anticipată a contractului, precum și despre obligațiunea

returnării împrumutului, a dobânzii calculate, a taxei aferente la contract și a penalităților calculate conform contractului.

Astfel, datoria pârâtului față de ÎCS „Iute Credit” SRL constituie 14215, 60 de lei.

Prin actul de transmitere a drepturilor asupra creanțelor nr. 012 din 31 decembrie 2011 și contractul de cesiune a creanțelor nr. CES-1/01/06/2010 din 01 iunie 2010, ÎCS „Iute Credit” SRL a transmis această creanță către ÎM „Incaso” SRL.

Astfel, ÎM „Incaso” SRL a solicitat încasarea de la Cupcic Eduard a datoriei în mărime de 14215,60 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată compuse din taxa de stat în cuantum de 427 de lei și cheltuielile de asistență juridică în cuantum de 800 de lei.

Prin hotărârea din 03 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost admisă integral. S-a încasat de la Cupcic Eduard în beneficiul ÎM „Incaso” SRL datoria în mărime de 14215, 60 de lei, cât și cheltuielile de judecată compuse din taxa de stat în cuantum de 427 de lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 800 de lei.

La 21 august 2018, Cupcic Eduard a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 03 mai 2018, solicitând repunerea în termenul de apel și admiterea cererii de apel, cu casarea hotărârii primei instanțe.

Prin decizia din 12 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat, casată hotărârea primei instanțe din 03 mai 2018, cu pronunțarea unei hotărâri noi de respingere a acțiunii.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a indicat că, din actele cauzei rezultă că, la 28 iunie 2011, între ÎCS OM „Iute Credit” SRL, în calitate de împrumutător, și Cupcic Eduard, în calitate de împrumutat, a fost încheiat contractul de împrumut nr. 305158 (f.d.9-11).

În temeiul acestui contract, ÎCS OM „Iute Credit” SRL a acordat lui Cupcic Eduard un împrumut în mărime de 5000 de lei pe un termen de 8 luni, cu achitare în rate, termenul final de rambursare fiind data de 10 februarie 2012.

La 01 iunie 2013, în temeiul acordului adițional nr. 01/06/2013, la contractul de cesiune nr. CES-1/01/06/2010 din 01 iunie 2010 și a actului de transmitere a drepturilor, ÎCS OM „Iute Credit” SRL a cedat către ÎM „Incaso” SRL creanța ce o deține față de Cupcic Eduard ce rezultă din contractul de împrumut nr. 305158 din 28 iunie 2011 (f.d.16-19).

Invocând neexecutarea obligațiilor contractuale de către împrumutatul Cupcic Eduard, cesionarul ÎM „Incaso” SRL a sesizat instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată cu privire la încasarea datoriei, acțiunea fiind depusă la 09 iulie 2016 (f.d.23).

Coroborând dispozițiile legale sus-enunțate la circumstanțele speței, instanța de apel a constatat că, în speță, dreptul reclamantului la acțiune a apărut la data 11 februarie 2012, dată la care creanța a devenit exigibilă. Or, termenul final de restituire a împrumutului a fost data de 10 februarie 2012. Corespunzător, termenul de prescripție extinctivă s-a scurs la data de 11 februarie 2015. Pe când acțiunea a fost

înaintată abia la 09 iulie 2016, cu omiterea vădită a termenului de prescripție. În astfel de împrejurări, este imposibilă apărarea dreptului de creanță al reclamantului pe cale judecătorească.

Potrivit art. 271 din Codul civil (în redacția până la 01.03.2019), acțiunea privind apărarea dreptului încălcat se respinge în temeiul expirării termenului de prescripție extinctivă numai la cererea persoanei în a cărei favoare a curs prescripția, depusă până la încheierea dezbaterilor în fond. În apel sau în recurs, prescripția poate fi opusă de îndreptățit numai în cazul în care instanța se pronunță asupra fondului.

La caz, Colegiul relevă că Cupcic Eduard nu a participat la examinarea cauzei în prima instanță și, respectiv, a fost în imposibilitate să invoce prescrierea acțiunii, fapt ce a dus la emiterea unei hotărâri inechitabile. Așadar, Cupcic Eduard este îndreptățit să invoce tardivitatea în instanța de apel. Prin urmare, argumentele apelantului cu privire la tardivitatea acțiunii urmează a fi reținute ca întemeiate.

La 24.01.2020, prin intermediul oficiului poștal, ÎM „Incaso” SRL, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel.

În motivarea recursului a indicat că acțiunea a fost depusă în interiorul termenului de prescripție.

Astfel, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

La 17.03.2020, Eduard Cupcic a depus referință la cererea de recurs, prin care a solicitat ca recursul să fie respins ca neîntemeiat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) al Codului de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că decizia recurată a fost pronunțată la 12 noiembrie 2019 și comunicată participanților la proces la 11 decembrie 2019 (f. d. 169), iar recursul a fost declarat la 24 ianuarie 2020. Astfel, se constată că societatea-recurentă s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei din 12 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în termen.

Examinând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către ÎM „Incaso” SRL, neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de ÎM „Incaso” SRL, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurenteii, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs depusă de către ÎM „Incaso” SRL.

Astfel, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către ÎM „Incaso” SRL.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru